

### 3. Морю-то и рѣка-та.

Разиграло ся морю-то прѣдъ рѣкѣ-тъ и заревало: „Ты, рѣко, ништо не си при мене! Азъ стигамъ до дънъ-земѣ, страшно бучѣ по скалы-ты и ся издигамъ до облаци-ты.“ — Рѣка-та отговорила: „Азъ пакъ не само бучѣ, нъ и поѣмъ земѣ-тъ и плънѣ като тебе подголѣменъ мориета.“

---

### 4. Гладнѣ жлътици не паде.

На единъ арапинъ му постанѣла камила-та всрѣдъ пѣсчливѣ-тъ пустынѣ, дѣто нѣма живѣ душѣ. Горкый арапинъ тръгнѣлъ по горяштый пѣсѣкъ да си иде пѣшь; нъ слѣдъ малко изгладнѣлъ и ожаднѣлъ. Като врѣвѣлъ съгладѣлъ на пѣсѣка единъ мѣхъ и си рекълъ: „а, това сѣ форми!“ утрѣчалъ при мѣха и зялъ да го разврѣзова съ растрепераны рѣцѣ; разврѣзълъ го и го хврѣлилъ надосанъ: мѣхъ-тъ былъ плънъ съ жлътици.

---

### 5. Сѣнка-та и чловѣкъ-тъ.

Единъ денгубецъ искалъ да улови сѣнкѣ-тъ си: той пристѣпна, и тѣа ся мѣсти; той ѣ погони, и тѣа бѣга прѣдъ него; колкото трѣчи той, и тѣа толкова бѣга; не му ся вдава, като да ѣ имане. Денгубецъ-тъ ся врѣцнѣлъ назадъ да бѣга, погладнѣлъ, и сѣнка-та пакъ задъ него.

---